

Monestir de Montsió
c/ Església 82. Esplugues de Llobregat (Barcelona)

Visites al claustre:
últim diumenge de mes d'11 del matí a 1 del migdia.

Visitas al claustro:
último domingo de mes de 11 de la mañana a 1 de la tarde.

The cloister can be visited on the last Sunday of the month, from 11.00 to 13.00.

i Ajuntament d'Esplugues:
Plaça Santa Magdalena, 5-6
08950 Esplugues de Llobregat (Barcelona)
Tèlèfon 93 371 33 50 Fax 93 372 29 10
http://www.esplugues.cat
e-mail: ajuntament@esplugues.cat
Tèlèfon gratuït: 900 300 082

AJUNTAMENT
D'ESPLUGUES

Monestir de Santa Maria de Montsió

Esplugues de Llobregat

Origins and foundation

This convent, which belongs to the Dominican nuns of Barcelona, was founded by Princess Mary of Aragon (1297-1347) - daughter of king James of Aragon and Queen Blanche of Naples - following the legacy of Sybille of Saga (1245-1320). The original group of nuns came from the Monastery of Prouille in Languedoc, France. They were first assigned to a house very close to the Jonqueras city gate in Barcelona. Around 1354 the community of nuns was transferred to the Minor Palace, and then, in 1357, to the convent of St. Peter Martyr, at the old Bissanya house, very close to the city's shipyards (Drassanes). To protect the nuns from the raids of pirates, which were so frequent at the time, they were relocated in 1371 to a house -Casa d'en Porta- inside the city walls. In 1423 they went to occupy the old

Augustinian convent of Santa Eulàlia del Camp -which belonged to the so-called sack friars- located near the Santa Anna square. The convent took now the new name of Santa Maria de Montsió.

The convent was enlarged, while maintaining the old church and the gothic cloister. The religious community was reformed in 1566, keeping their residence at Montsió -except for some limited periods of time whenever wars or revolutions broke out- until de secularization in 1835. The old nunnery was then used by the Sociedad Filodramática de Montsió (Theatrical Association), which later on became the Liceo Filarmónico-Dramático Barcelonés (Musical and Theater Association). In 1846 the premises were given back to the nuns.

Records de la batalla de Lepant al monestir de Montsió

Recuerdos de la batalla de Lepanto en el monasterio de Montsió

En el monestir s'hi conserven relíquies commemoratives de la famosa victòria de la batalla de Lepant (any 1571) contra l'imperi turc. Les relíquies són una pintura de la Verge amb el Nen Jesús, una flàmula que penjava del pal de la galera del Gran Turc i quatre estandards. La talla de la Verge correspon a la segona meitat del s. XVI, si bé fou repintada en època posterior, sumant-li, llavors, els raigs de pasta en relleu amb els quals figura adornada.

Segons diu la tradició, Joan d'Àustria fou rebut pel governador de Catalunya, Pere de Cardona, el qual li va trametre les felicitacions de part de la seva germana, priora del monestir de Montsió. En recíproca correspondència, Joan d'Àustria lliurà al convent de dominicanes la imatge de la Verge Maria que havia estat emplaçada en la popa de la seva nau.

També era veu popular que l'ofrena promesa per Joan d'Àustria ho seria per al convent dominicà que comptés amb la confraria de la Verge del Roser amb més antigüitat.

Memorabilia of the Lepanto battle at the Monastery of Montsió

Relics commemorating the famous victory of Lepanto over the Turkish Empire (in 1571) are kept at the monastery. These relics are a painting of the Virgin with Baby Jesus, a pennant that was hanging on the mast of the Great Turk's galley and four banners. The carving of the Virgin dates back to the second half of the XVI century, although it has been painted at a later date. Also added at a later date are the paste rays in relief that embellish the carving. According to tradition, Juan de Austria, admiral of the fleet, was received at the port of Barcelona by the governor of

En el monasterio se conservan reliquias conmemorativas de la famosa victoria de la batalla de Lepanto (año 1571) contra el imperio turco. Las reliquias son una pintura de la Virgen con el Niño Jesús, una flámula que pendía del palo de la galera del Gran Turco y cuatro estandartes. La talla de la Virgen corresponde a la segunda mitad del s. XVI, si bien fue repintada en época posterior, sumándole, entonces, los rayos de pasta en relieve que la adornan. Según dice la tradición, Juan de Austria fue recibido por el gobernador de Catalunya, Pere de Cardona, que le transmitió las felicitaciones de parte de su hermana, priora del monasterio de Montsió. En recíproca correspondencia entregó al convento de dominicanas la imagen de la Virgen María que había estado colocada en la popa de su nave.

También era voz popular que la ofrenda prometida por Juan de Austria sería para el convento dominicano que contase con la cofradía de la Virgen del Rosario con más antigüedad.

El primer trasllat a la rbla. Catalunya de Barcelona

El primer traslado a la rbla. Catalunya de Barcelona

Després de la revolució de 1868, el Govern s'incautà del convent fins al 1875, que fou tornat de nou a les monges. Això no obstant, l'estat ruïnós d'aquell edifici decantà l'opció de la seva venda i, a canvi, la compra de nous terrenys, a la rambla de Catalunya de Barcelona.

L'església i el claustre de l'antic convent es traslladaren al nou emplaçament.

El mes de juliol de 1888 comencaren les tasques de reconstrucció a càrrec de l'arquitecte Joan Martorell i dutes a terme pel mestre d'obres Leandre Amargós.

Durant el període de la Guerra Civil (1936-39) el convent fou convertit en la caserna militar "Pi i Margall". Acabada la guerra, la localització neuràlgica del convent en plena ciutat no semblava tenir gaire consonància amb la necessitat de recolliment que hom espera de la vida de clausura, per la qual cosa va començar a prendre cos la idea de trobar un nou lloc d'emplaçament.

The first removal to Rambla Catalunya in Barcelona

After the Revolution of 1868, the Government took over the premises and did not give the convent back to the nuns again until 1875. By that time, the ruinous condition of the building led to the decision to sell it and to find a new tract of land at the Ramblas of Barcelona. The new monastery would include the church and the cloister of the old convent as well.

The works for the reconstruction of the monastery got started in July 1888. The architect in charge was Joan Martorell and the works master was Leandre Amargós.

Después de la revolución de 1868, el Gobierno se incautó de aquel convento hasta 1875, cuando fue devuelto de nuevo a las monjas. No obstante, el estado ruinoso de aquel edificio decantó la opción de su venta y, en su lugar, la compra de nuevos terrenos, en la rambla de Catalunya de Barcelona.

Al nuevo monasterio se trasladaron la iglesia y el claustro del antiguo convento.

El mes de julio de 1888 comenzaron las tareas de reconstrucción, a cargo del arquitecto Joan Martorell y llevadas a cabo por el maestro de obras Leandre Amargós.

Durante el período de la Guerra Civil (1936-39) el convento fue convertido en el cuartel militar "Pi i Margall". Acabada la guerra, la localización neurálgica del convento en plena ciudad no parecía estar en consonancia con la necesidad de recogimiento que se espera de la vida de clausura, por lo cual comenzó a tomar cuerpo la idea de encontrar un nuevo emplazamiento.

Origen i fundació

Origen y fundación

El convent de les monges dominicanes de Barcelona fou fundat per la infanta Maria d'Aragó (1297-1347), filla del rei Jaume d'Aragó i de Blanca de Nàpols, i gràcies al llegat de Sibil·la de Saga (1245-1320). El nucli inicial era constituït per monges vingudes de Prulla (Llenguadoc) que s'instal·laren l'any 1351 en una casa prop del portal de Jonqueres de Barcelona.

Vers el 1354 la comunitat s'allotjà prop del Palau Menor, d'on passà, el 1357, al convent de St. Pere Màrtir, establert a l'antic mas Bissanya, prop de les Drassanes. Per romandre a estalvi de les incursions pirates, tan freqüents a l'època, el 1371 s'establí dintre de les muralles de Barcelona a la casa d'en Porta, fins que el 1423 passà a l'antic convent agustinian de Sta. Eulàlia del Camp dels anomenats frares de sac, situat prop de la pl. Sta. Anna, el qual adoptà el nom de Sta. Maria de Montsió.

El convent fou eixamplat, respectant l'antiga església i el claustre gòtics.

La comunitat fou reformada el 1566 i continuà residint a Montsió, amb les excepcions d'èpoques bèl·liques, fins a l'exclaustració del 1835. L'antic convent serví de local de la Societat Filodramàtica de Montsió (després, Liceu Filarmónico-Dramàtic Barcelonès) fins a l'any 1846 en què fou retornat a les monges.

El convento de las monjas dominicas de Barcelona fue fundado por la infanta María de Aragón (1297-1347), hija del rey Jaime de Aragón y Blanca de Nápoles, y gracias al legado de Sibila de Saga (1245-1320). El núcleo inicial fue constituido por monjas llegadas de Prulla (Llenguadoc) que se instalaron el año 1351 en una casa cerca del portal de Jonqueres de Barcelona.

Hacia 1354, la comunidad se alojó cerca del Palacio Menor, de donde pasó, en 1357, al convento de St. Pere Màrtir, establecido en la antigua casa Bissanya, cerca de las Atarazanas. Para permanecer a salvo de las incursiones piratas, tan frecuentes en la época, en 1371 se estableció dentro de las murallas de Barcelona en la "casa d'en Porta", hasta que en 1423 pasó al antiguo convento agustiniano de Sta. Eulàlia del Camp, de los denominados frailes de saco, situado cerca de la pl. Sta. Anna, que adoptó el nombre de Sta. María de Montsió.

El convento fue ampliado, respetando la antigua iglesia y el claustro góticos.

La comunidad fue reformada en 1566 y continuó residiendo en Montsió, con las excepciones de épocas bélicas, hasta la exclaustración de 1835. El antiguo convento sirvió de local de la Sociedad Filodramática de Montsió (después, Liceu Filarmónico-Dramático Barcelonés) hasta el año 1846, en el que fue devuelto a las monjas.

Un nou emplaçament: Esplugues

Un nuevo emplazamiento: Esplugues

L'any 1947 la comunitat comprà a Josep Milà i Camps, comte de Montseny, la propietat can Casanovas emplaçada a Esplugues de Llobregat, consistent en una casa torre, una extensa horta, un bosc i una dotació d'aigua de mina.

Malgrat les inicials resistències, finalment, l'Ajuntament de Barcelona autoritzà el trasllat del claustre gòtic a Esplugues. Això no obstant, l'església del convent restà a l'Eixample de Barcelona convertida, en l'actualitat, en la Parròquia de Sant Raimon de Penyafort. Sota la direcció de l'arquitecte Armand Mas i del mestre d'obres Josep Amargós (el qual de jove havia col·laborat amb el seu pare en l'anterior monestir) el 30 de març de 1948 va començar el muntatge i reconstrucció, pedra per pedra, d'aquesta joia arquitectònica.

The new location: Esplugues

In 1947 the religious community purchased from Josep Milà i Camps, count of Montseny, the land property called Can Casanoves, in Esplugues de Llobregat. The property included a house, a large vegetable garden, a forest and a water source.

Although the Barcelona City Council was reluctant at first, authorization was finally given to remove the gothic cloister to Esplugues. The convent's church, nonetheless, remained in Barcelona and its current name is Parish of Sant Ramon de Penyafort. The operation for the removal of this architectural

El año 1947 la comunidad compró a Josep Milà i Camps, conde de Montseny, la propiedad "can Casanovas", emplazada en Esplugues de Llobregat, consistente en una casa-torre, una extensa huerta, un bosque y una dotación de agua de mina.

Pese a su resistencia inicial, finalmente, el Ayuntamiento de Barcelona autorizó el traslado del claustro gótico a Esplugues. No obstante, la iglesia del convento permaneció en el Ensanche de Barcelona convertida, en la actualidad, en la parroquia de Sant Raimon de Penyafort. Bajo la dirección del arquitecto Armand Mas y del maestro de obras Josep Amargós (que de joven había colaborado con su padre en el anterior monasterio), el 30 de marzo de 1948 comenzó el montaje y reconstrucción, piedra a piedra, de esta joya arquitectónica.

jewel-stone by stone- was started on March 30, 1948, under the supervision of the architect Armand Mas and of the works master Josep Amargós (who, as a young man, had worked with his father at the old monastery).

El pas del Modernisme a l'actual monestir de Montsió

El paso del Modernismo en el actual monasterio de Montsió

La casa coneguda per can Casanovas o mas Colomer era originària del s. XVI.

Cap el 1902, el llavors propietari Josep Pujol Colom (Barcelona, 1855 - Esplugues, 1927) decidí reformar la finca i encarregar aquesta comesa a l'arquitecte Antoni M. Gallissà (Barcelona, 1861-1903), el qual va morir quan l'obra ja era pràcticament acabada.

La reforma transformaria la fisonomia de la vella torre aplicant una arquitectura que conjugaria la modernitat i la tradició. S'hi afegiren nous cossos i unes torres treballades amb maó vist i vidrat, i s'hi canviaren la cobertura i les obertures.

A la façana visible des del claustre, hom pot destacar l'afegit d'una tribuna amb arcs apuntats de maó i rajoles de ceràmica i, al damunt, una galeria de solana.

A l'altra façana, visible des del carrer de l'Església, hi resalten les obertures de formes diverses repartides per tot el mur i una galeria-tribuna on el joc del maó tradueix artísticament la seva estructura.

Can Casanovas. The imprint of Modernism on the current Monastery of Montsió

The house known as "Can Casanovas" or "Mas Colomer" dates back to the XVI Century. By 1902, the owner of the house -Mr. Josep Pujol Colom (Barcelona, 1855 - Esplugues, 1927)- decided to redesign the building. This task was entrusted to the architect Antoni M. Gallissà (Barcelona, 1861-1903), who died when the redesign work was practically finished.

This transformation changed the look of the old house by applying some architectural techniques that combined modern and traditional trends. New building bodies were added, and also a number of towers

La casa conocida como "can Casanovas" o "mas Colomer" era originaria del S. XVI.

Hacia 1902, el entonces propietario, Josep Pujol Colom (Barcelona, 1855-Esplugues, 1927) decidió reformar la finca y encargó este cometido al arquitecto Antoni M. Gallissà (Barcelona, 1861-1903), que falleció cuando la obra ya estaba prácticamente acabada.

La reforma transformaría la fisonomía de la vieja torre aplicando una arquitectura que conjugaría la modernidad y la tradición. Se añadieron nuevos cuerpos y unas torres trabajadas con ladrillo visto y vidriado, y se cambiaron la cobertura y las aperturas.

En la fachada, visible desde el claustro, se pueden destacar el añadido de una tribuna con arcs apuntados de ladrillo y azulejos de cerámica y, por encima, una galería de solana.

En la otra fachada, visible desde la calle Església, resaltan las aperturas de formas diversas repartidas por todo el muro y una galería-tribuna donde el juego del ladrillo traduce artísticamente su estructura.

made out of brick and glass. The covers and the openings were also modified.

The façade, which is visible from the cloister, stands out because of the added gallery with pointed arches made out of brick and ceramic tiles, and on top of it the veranda passageway.

On the other façade, which can be seen from the street, it is worth underlining the openings -in different shapes- spread out all over the wall, and a gallery that artistically reflects the structure of the brick combinations.

El claustre (segle XIV)

El claustro (siglo XIV)

No se'n coneix ni l'autor ni l'any de la construcció. Hom pot establir però una gran analogia i similitud amb el claustre de Sta. Maria de Jonqueres (en l'actual Parròquia de la Concepció del carrer Aragó de Barcelona). Si el de Jonqueres va començar l'any 1366 no és aventurat afirmar que el de Montsió és de la mateixa època i d'un mateix artista constructor.

El claustre té dos pisos que formen en l'actualitat quasi un quadrilàter de 22,29 m per 24,32 m i consta de 8 i 9 ogives, respectivament.

Les primes columnes de pedra de Girona són esbeltíssimes i estan formades per l'agrupament de quatre prismes cilíndrics que descansen sobre un sòcol. Cada columna mostra un capitell en forma d'ábac, treballat en les seves quatre cares amb dues roses de cinc pètals, i entre les roses un petit escut amb la flor de lis. L'arc que arrenca dels capitells acaba en punta d'ametlla. Les columnes del claustre superior són rodones, amb arcs més rebaixats. Els capitells mostren dues flors en cada banda. En l'angle de les galeries hom pot apreciar quatre arcs que actuen de contrafort, de les mènsules terminals dels quals destaquen imatges i flora, lluita d'animals, un àngel tocant el llaut, d'altres sostenint un escut amb una flor de lis, una bisbe, una santa amb castell i una palma, caps de reis i motius ornamentals.

La magnífica i esvelta portada gòtica en l'atri que dona accés al claustre és excepcional en el seu estil. Dos massissos pilars amb arista formen el seu marc i, a una alçada de dos metres de terra, hi destaquen les bellíssimes impostes, representant a la dreta l'Anunciació de la Santíssima Verge. La part esquerra és més historiada, hi ha treballat, en primer terme, el cavaller St. Jordi alliberant la donzella del drac a la vista dels reis que ho contemplen des d'una finestra, en el centre Adam i Eva en el Paradís i, finalment, la Visitació i St. Miquel Arcàngel.

La magnífica y esbelta portada gòtica en el atrio que da acceso al claustro es excepcional en su estilo. Dos pilares macizos con arista forman su marco y, a una altura de dos metros de tierra, destacan las bellísimas impostas, representando a la derecha a la Anunciación de la Santísima Virgen. La parte izquierda es más historiada. Se encuentra, trabajado, en primer plano, el caballero San Jorge liberando a la doncella del dragón a la vista de los reyes que lo contemplan desde una ventana: en el centro Adán y Eva en el Paraíso, y finalmente, la Visitación y San Miguel Arcángel.

No se conocen ni el autor ni el año de la construcción. Se puede establecer, sin embargo, una gran analogía y similitud con el claustro de Sta. María de Jonqueres (en la actual parroquia de la Concepción de la calle Aragón de Barcelona). Si el de Jonqueres comenzó a edificarse en 1366 no es aventurado afirmar que el de Montsió es de la misma época y de un mismo artista constructor.

El claustro tiene dos pisos que forman, en la actualidad, casi un cuadrilátero de 22,29 m por 24,32 m y consta de 8 y 9 ogivas, respectivamente.

Las delgadas columnas de piedra de Girona son esbeltísimas y están formadas por el agrupamiento de cuatro prismas cilíndricos que descansan sobre un zócalo. Cada columna muestra un capitel en forma de ábaco, trabajado en sus cuatro caras con dos rosas de cinco pétalos, y entre las rosas un pequeño escudo con la flor de lis. El arco que arranca de los capiteles acaba en punta de almendra. Las columnas del claustro superior son redondas, con arcos más rebajados. Los capiteles muestran dos flores en cada lado. En el ángulo de las galerías se pueden apreciar cuatro arcos que actúan de contrafuerte de las ménsulas terminales, de las cuales destacan imágenes y flora, lucha de animales, un ángel tocando el laúd, otras sosteniendo un escudo con una flor de lis, un obispo, una santa con castillo y una palma, cabezas de reyes y motivos ornamentales.

The cloister has two floors that make up at present almost a perfect square measuring 22.29 by 24.32 m, with 8 and 9 ogives respectively. The thin columns - made out of Girona stone - are very slender and are the result of bringing together four cylinder prisms leaning on a plinth. Each column shows an abacus-shaped capital, with two five-petal roses carved into each one of the four sides, and among the roses there is a small shield with the fleur-de-lys. The arch leaning on the capitals ends up in an almond-shaped tip. The columns of the top cloister are round, with depressed arches. The capitals show two flowers on each side. Four arches can be seen at the angle created by the galleries. These arches are the buttress of the terminal consoles. To be underlined among them are the images, flora,

En un dels murs del claustre inferior hi roman una font gòtica construïda cap a la meitat del s.XV, tota de pedra, amb delicats calats, formant un arcossoli que inicia el mig cos superior de St. Joaquin, a un cantó, i de Sta. Anna, a l'altre. En el centre, entre els dos arcs, el Misteri de la Presentació.

Finalment, un teginat ricament policromat amb roses cobreix el sostre del pis superior, salvaguardat per un altre de teules que marca un lleu pendent amb el seu corresponent ràfec.

The cloister (XIV Century)

Neither the author nor the year of construction are known. The only existing clue, nevertheless, is the cloister of Santa Maria de Jonqueres (currently parish of La Concepció, Aragó street, Barcelona), because of the analogies and similarities in the construction lines. Since it is known that the construction of the Jonqueres cloister was begun in 1366, it should not be construed as a wild guess to assume that the Montsió cloister dates back from the same time and was built by the same artist.

The cloister has two floors that make up at present almost a perfect square measuring 22.29 by 24.32 m, with 8 and 9 ogives respectively.

The thin columns - made out of Girona stone - are very slender and are the result of bringing together four cylinder prisms leaning on a plinth. Each column shows an abacus-shaped capital, with two five-petal roses carved into each one of the four sides, and among the roses there is a small shield with the fleur-de-lys. The arch leaning on the capitals ends up in an almond-shaped tip. The columns of the top cloister are round, with depressed arches. The capitals show two flowers on each side. Four arches can be seen at the angle created by the galleries. These arches are the buttress of the terminal consoles. To be underlined among them are the images, flora,

and a fountain in the lower cloister. The fountain is made out of stone, with a delicate openwork, and forms an arch with Saint Joachim's and Saint Anna's upper bodies on both sides. In the center, between both arches, the Mystery of the Presentation.

En uno de los muros del claustro inferior permanece una fuente gótica construida hacia la mitad del S.XV, toda de piedra, con delicados calados, formando un arcossolio que inicia el medio cuerpo superior de San Joaquín, a un lado, y de Sta. Ana, al otro. En el centro, entre los dos arcos, el Misterio de la Presentación.

Finalmente, un artesonado ricamente policromado con rosas cubre el techo del piso superior, protegido por otro de tejas que marca una leve pendiente con su correspondiente alero.

fighting among animals, an angle playing the lute, other angels holding a shield with a fleur-de-lys, a bishop, a saint with castle and a palm, heads of kings and ornamental designs.

The magnificent and slender gothic front at the portico giving access to the cloister is exceptional in its style. Two massive pillars with an edge make up its frame, and -at a height of two meters from the ground level- there are beautiful impostes representing -on the right- the Annunciation of the Holy Virgin.

The representation on the left is more elaborate: it shows in the foreground the knight Saint George rescuing the maid from the dragon, while the king and the queen are watching from a window. In the center one can see Adam and Eve in Paradise; and in the background, the Visitation and Saint Michael Archangel.

A gothic fountain from the mid-XV Century can be still seen at one of the walls of the lower cloister. The fountain is made out of stone, with a delicate openwork, and forms an arch with Saint Joachim's and Saint Anna's upper bodies on both sides. In the center, between both arches, the Mystery of the Presentation.

Finally, the ceiling of the upper floor is covered by a colorful coffer with roses. It is protected by another tiles coffer that is slightly tilted, with its corresponding eaves.